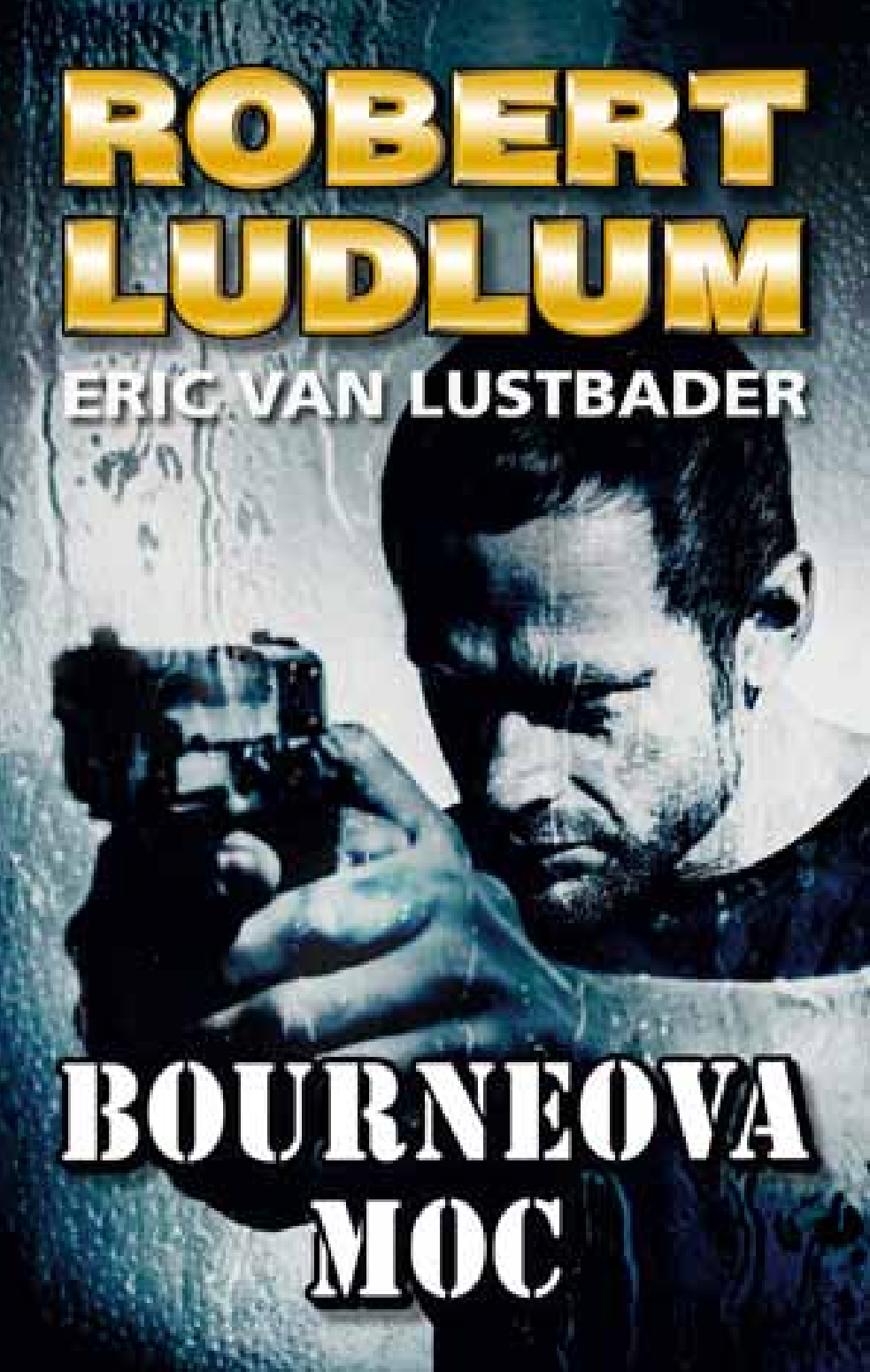

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

A black and white photograph of a man with a beard, looking down and holding a handgun. The man is wearing a dark shirt and has a serious expression. The background is a textured, light-colored wall.

BOURNEOVA
MOC

ROBERT LUDLUM

**BOURNEOVA
MOC**

2013

Copyright © 2011 by Myn Pyn, LLC
Translation © 2013 by Michael Havlen
Cover design © 1998, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE DOMINION,
vydaného nakladatelstvím Grand Central Publishing, New York 2011,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-887-8

S poděkováním Samu Goldovi a Kenu Dorphovi

PROLOG

Phúket, Thajsko

Jason Bourne se proplétal davem lidí. Řev hudby vycházející z třímetrových reproduktorů, jež stály po obou stranách ohromného tanečního parketu, byl tak ohlušující, že mu doslova rval duši z těla. Nad poskakujícími hlavami tanečníků divoce blikala oslnivá světla, která se jako roj komet a meteorů tříštila o klenbu stropu.

Rozbouřeným lidským mořem vířících párů různých variací si razila cestu žena s hustými černými kadeřemi. Bourne spěchal za ní a připadalo mu, jako by se prodíral mezi molitanovými matracemi. Horko bylo hmatatelné. Sníh na kožešinovém límci jeho zimní bundy už stačil roztát, vlasy měl mokré a zplhlé. Žena proploouvala mihotavým jasnem reflektorů jako blyštivá rybka pod hladinou jezera ozářenou sluncem. Zdálo se, že se pohybuje v roztřesených přískocích – tu se zjevila tam, pak zas jinde. Bourne za ní postupoval v rytmu přehnaně zesílených basů a bubnů, jež přehlušovaly tlukot jeho srdce.

Když se po chvíli ujistil, že jeho kořist míří na dámskou toaletu, zanechal přímého pronásledování a vydal se zkratkou mezi lidmi, kterou si předem promyslel. K cíli dorazil těsně poté, co dotyčná zmizela uvnitř. Z krátce otevřených dveří zavály výrazné pachy marihuany, sexu a potu.

Počkal, až z toalety v oblaku parfému vyklopýtají dvě rozesmáté dívky, a vklouzl dovnitř. U řady umyvadel se k sobě mačkaly tři slečny s dlouhými propletenými vlasy a masivními, cinkajícími šperky. Byly tak zabrané do šňupání kokainu, že si ho ani nevšimly. Sehnul se, nahlédl pod dveře a pak rychle prošel kolem kabinek. Jen jedna byla obsazená. Vytáhl pistoli značky Glock a na konec hlavně přišrouboval tlumič. Vykopl dveře, a když se rozlétly k boční stěně, ocitl se tváří v tvář ženě

s pomněnkovými očima a plavými vlasy, která na něj namířila malou berettu ráže 5,56 mm se stříbrným kováním. Střelil ji do srdce a vzápětí ještě do pravého oka.

Dřív než dopadla čelem na dlažbu, vytratil se jako duch.

Když Bourne otevřel oči, ozářilo ho jasné tropické slunce. Otočil hlavu a spatřil sytý azur Andamanského moře, na němž se pohupovaly plachetnice a motorové lodě zakotvené u břehu. Zachvěl se, jako by se stále nacházel ve snu, a ne na pláži Patong v Phúketu. Kde se ta diskotéka nacházela? Proč tu ženu zabil? A kdo vlastně byla? Jistě věděl jen to, že ho na ni poslal Alex Conklin před těmi traumatickými událostmi, kdy ho s těžkým otřesem mozku vyvrhlo Středozevní moře. Ostatní věci se utápěly v mlze. Proč si tajná skupina Treadstone vzala na mušku právě ji? Namáhal mozek a snažil se posbírat všechny střípky svého snu, ale protékaly mu mezi prsty jako písek. Vzpomínal si na kožešinový límec své bundy, na vlasy vlhké od sněhu. A dál? Tvář té ženy se mu zjevovala před očima a s ozvěnou blikajících diskotékových reflektorů zase mizela. Ucítil dunění ryčného muziky, jež se však rychle začala vytrácet jako poslední paprsky unaveného slunce.

Co ten střípek vzpomínky vyvolalo?

Vstal z lehátka. Otočil se a uviděl Moiru s Berengárií Morenovou-Skydelovou. Jejich postavy se rýsovaly na pozadí jasné modré oblohy, oslnivě bílých mraků a kopců připomínajících hnědozelené homole cukru. Moira ho pozvala na Berengáriin statek v Mexiku, ale on chtěl někam dál od civilizace, a tak se setkali v tomto letovisku na západním pobřeží Thajska, kde strávili poslední tři dny a noci. Během nich mu Moira vysvětlila, co dělala v Mexiku u sestry zemřelého drogového bosse Gustava Morena, obě ženy ho požádaly o pomoc a on svolil. Moira tvrdila, že to spěchá, a když si vyslechl podrobnosti, uvolil se, že nazítří vyrazí do Kolumbie.

Odvrátil se a spatřil ženu v titěrných oranžových bikinách. Vykračovala si příbojem a zvedala přitom nohy do výšky jako cválající kůň, hustá hříva vlasů jí ve slunci zlatavě zářila. Bourne

si znovu vybavil ten mlhavý sen a vydal se za ní. Hleděl na její hnědá záda, kde se mezi lopatkami pilně napínaly svaly. Pak se pootočila a Bourne viděl, jak vdechla dým z ručně ubalené marihuanové cigarety. Vůně mořského vánku na chvíli zesládla drogou. Pak sebou žena šklubla, zahodila cigaretu do vody a Bourne následoval její pohled.

Po pláži přicházeli tři policisté. Měli na sobě obleky, bylo však jasné, že patří mezi strážce zákona. Žena se dala do pohybu. Myslela si, že tu jsou kvůli ní, ale mylila se. Šli po Bourneovi.

Bez váhání se začal brodit příbojem. Potřeboval se dostat co nejdál od Moiry a Berengárie, protože Moira by se mu určitě snažila pomoci a on nechtěl, aby se do toho pletla. Těsně předtím, než se vrhl do přicházející vlny, si všiml, že jeden z detektivů zvedl ruku, jako by chtěl zasalutovat. Když se hezký kus od břehu opět vynořil nad hladinu, uvědomil si, že to byl signál. Z obou stran se k němu blížily vodní skútry WaveRunner FZR. V každém byli dva lidé: řidič a za ním muž v potápěčském obleku. Odřízli mu všechny únikové cesty.

Zamířil k malé plachetnici kotvící nejbliž k němu a přitom horečně uvažoval. Z dokonalé koordinace a profesionálního provedení akce usuzoval, že rozkaz nevzešel od thajské policie, která ani v jednom z toho nevynikala. Evidentně za tím stál někdo jiný a Bourne tušil kdo. Musel počítat s tím, že se mu tajná organizace Severus Domna bude chtít pomstít za to, co jí provedl. Na dohady však nebyl čas. Potřeboval se z téhle pasti dostat, aby mohl splnit slib daný Moirě a postarat se o Berengáriinu bezpečnost.

Dvanácti mocnými tempy doplaval k lodi. Přehoupl se přes bok a chystal se vstát, když vtom se plachetnice zhoupla pod palbou střel. Plazil se tedy ke středu lodi, kde uchopil svinuté nylonové lano a chytil se okraje paluby. Skútry se přiblížily, vypálily druhou salvu a zvedly kolem sebe vysoké vlny, na nichž se loď roztančila tak divoce, že ji Bourne snadno převrhl. Padl naznak do vody a přitom mával rukama, jako by dostal zásah.

Skútry křižovaly okolí převrácené lodi a jejich pasažéři se rozhlíželi po hlavě pohupující se na hladině. Když nic nespátřili,

řidiči zpomalili, oba potápěči si stáhli masky na tvář a sklouzli přes bok do moře.

Bourne zatím šlapal vodu pod převrženou plachetnicí a dýchal vzduch mezi hladinou a dnem lodi. Klidu si však příliš neužil. V příští chvíli spatřil v průzračném moři dva sloupce bublinek – potápěči se ponořili po obou stranách lodě.

Rychle omotal jeden konec lana kolem úvazníku na pravoboku. Když k němu zespodu připlul první z potápěčů, Bourne se sehnul, obtočil mu provaz kolem krku a pevně utáhl. Potápěč pustil harpunu, aby měl volné ruce na obranu, Bourne mu však strhl masku z obličej, čímž ho dokonale oslepil. Pak popadl harpunu vznášející se ve vodě, otočil se a střelil blížícího se druhého potápěče do hrudi.

Krev z rány rychle vytvořila hustý oblak, ředěný vodním proudem stoupajícím z hlubin. Bourne věděl, že není dobré zůstat v moři, do kterého vyteklo mnoho krve. Vystoupal nahoru a vynořil se nad hladinu pod převrženou lodí. Plíce ho strašlivě pálily, téměř okamžitě se však znovu vrhl dolů a hledal prvního potápěče. Voda byla tmavá, zakalená prýšticí krví. Mrtvý potápěč se vznášel v té mlhovině s rukama splývajícíma na jednu stranu a ploutvemi mířícími vstříc tajemným hlubinám. Bourne se zrovna otáčel, když se mu kolem krku omotal nylonový provaz. První potápěč mu vrazil kolena do beder a utahoval lano z obou stran. Bourne se ho snažil chytit, protivník mu však unikal. I když měl Bourne pevně zavřená ústa, z koutku mu unikala tenká čára bublinek. Provaz se mu zařezával do průdušnice a držel ho pod hladinou.

Měl sto chutí zuřivě se bránit, uvědomoval si však, že tím by provaz kolem svého hrdla utáhl ještě víc a vyčerpá by se. Místo toho tedy ochabl a hrál si na mrtvého, bezvládně visícího v mořském proudu. Potápěč si ho přitáhl blíž, vytáhl nůž a chystal se mu podříznout krk. V tu chvíli Bourne bleskově sáhl do zadu a na potápěčově dýchacím přístroji stiskl tlačítko PURGE. Vzduch vystřelil ven s takovou silou, že potápěč povolil sevření úst a Bourne mu přístroj vytrhl. Do vody se vyvalil hustý sloupec bublin a lano omotané kolem Bourneova krku se povolilo. Využil potápěčova chvilkového překvapení a vymanil se z jeho

moci. Otočil se a zkoušel chytit ruce protivníka, ten se však ohnal nožem po jeho hrudníku. Bourne zbraň kopnutím odvrátil, ale potápěč ho v příštím okamžiku pevně uchopil oběma rukama kolem těla, aby se nemohl vynořit nad hladinu a nadechnout se.

Bourne si vsunul do úst potápěčův záložní regulátor a nasál do hořících plic životadárny vzduch. Potápěč se začal po svém dýchacím přístroji sápat, ale Bourne jeho ataky odrazil. Muž zbělel ve tváři jako mrtvola. Zoufale se oháněl nožem ve snaze zasáhnout Bournea nebo alespoň proříznout hadici přístroje, ale bezvýsledně. Několikrát ztěžka zamžikal a pak začal obracet oči v sloup. Bourne se vrhl po noži, bezvládný potápěč ho však pustil a bodná zbraň se ve spirálách snášela do hlubin.

Bourne sice díky regulátoru v ústech mohl normálně dýchat, ale uvědomoval si, že v tlakových lahvích, které předtím vypustil, už bude velice málo vzduchu. Mrtvý muž kolem něj zaklesl nohy a překřížil kotníky, navíc byli oba obtočení lanem. Bourne se usilovně snažil z té svěřací kazajky vyprostit, vtom však ucítil silné vlnění. Přeběhl mu mráz po zádech. Před očima se mu zjevil žralok. Byl možná čtyři metry dlouhý, stříbročerný a mířil neomylně šikmo vzhůru k Bourneovi a dvěma mrtvým potápěčům. Ucítil krev a zmítající se těla ve vodě mu svými vibracemi napověděla, že se v blízkosti nachází umírající ryba, možná nejen jedna, a bude velká hostina.

Bourne se prudce otočil s mrtvolou ve vleku. Odepnul postroj tlakových lahví druhého potápěče a odstrčil je stranou. Tělo okamžitě kleslo dolů mezi mračna černé krve, která z něj předtím vytekla. Žralok změnil kurz a zamířil přímo ke smrtelně zraněnému muži. Otevřel tlamu a ukousl si z potápěče obří sousto. Bourne si mohl na chvíli oddechnout, ale opravdu jen na chvíli. Každou minutou přivábí tučné sousto další dravé ryby, které ochotně propadnou žravému šílenství. Musí se dostat z vody dřív, než příplují.

Rozepnul prvnímu potápěči opasek a stáhl mu ze zad kyslíkové láhve. Krátce si nasadil na obličej jeho masku, naposledy se zhluboka nadechl a pustil láhve do hloubky, stejně už byly skoro prázdné. Oba muži začali v děsivém objetí stoupat k hladině. Bourne se cestou snažil vysvobodit a odmotával lano, potápěč

však stále nohama svíral jeho boky. Ať se snažil sebevíc, nedokázal je roztáhnout.

Když se konečně vynořil z moře, okamžitě uviděl jeden z vodních skútrů – skákal po vlnách nedaleko od něj. Zamával. Doufal, že si ho řidič díky masce splete s potápěčem. Skútr zpomalil a zamířil k němu. Bourneovi se konečně podařilo rozvázat provaz. Člun se otočil a on se chytil za jeho zád. Když poklepal řidiče na koleno, skútr vyrazil kupředu. Bourne byl stále napůl ponořený ve vodě, potápěčův smrtelný stisk však s rostoucí rychlostí povoloval. Bourne zabral za kolena mrtvého, uslyšel prasknutí kosti a najednou byl volný.

Vyhoupł se na skútr a zlomil řidiči vaz. Než ho shodil do vody, odepnul mu z opasku harpunu. Muž z druhého skútru viděl, co se děje, a začal se otáčet. Bourne zamířil přímo k němu. Řidič udělal špatné rozhodnutí: vytasil pistoli a vypálil dvě rány, ale poskakující skútr nemohl trefit. Mezitím se Bourne přiblížil natolik, že mohl přeskočit na druhý stroj. Rozmáchl se harpunu, srazil řidiče do moře a převzal řízení.

Nyní už byl na safírové hladině sám a mohl v klidu vyrazit pryč.

ČÁST PRVNÍ

O týden později

„Dělají z nás hlupáky!“

Prezident Spojených států amerických zlostně kroužil pohledem kolem Oválné pracovny a probodával očima muže stojící téměř v pozoru. Venku bylo jasné a slunečné odpoledne, zde v místnosti však panovala dusná atmosféra a prezident pouštěl hromy a blesky.

„Jak se něco takového mohlo stát?“

„Číňané jsou před námi už léta,“ řekl nový ministr obrany Christopher Hendricks. „Začali stavět jaderné reaktory, aby se zbavili závislosti na ropě a uhlí, a dnes se navíc ukazuje, že ovládají devadesát šest procent světové produkce vzácných zemin.“

„Vzácných zemin?“ zahřímal prezident. „Co to sakra je?“

Generál Marshall, šéf Sborů náčelníků štábů, nervózně přenesl váhu z jedné nohy na druhou. „Jsou to nerosty, které...“

„Nechci vás poučovat, pane generále, ale vzácné zeminy jsou prvky,“ opravil ho Hendricks.

Mike Holmes, prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti, se k ministrovi otočil. „Jaký je mezi tím rozdíl a koho to sakra zajímá?“

„Každý z oxidů vzácných zemin má své unikátní vlastnosti,“ řekl Hendricks. „Vzácné zeminy jsou nezbytné pro výrobu moderních technických vymožeností, jako jsou elektromobily, mobilní telefony, větrné elektrárny, lasery, supervodiče, nové typy magnetů, ale také vojenská výzbroj, což je pro řadu lidí v této místnosti nejdůležitější, obzvláště pro vás, pane generále. Jde tady o zajištění naší bezpečnosti do budoucna. Vezměme si například bezpilotní letadlo Predator nebo naše přesně naváděné střely příští generace, laserové zaměřovače a satelitní komunikační sítě. Všechny tyto věci jsou závislé na vzácných zeminách, které dovážíme z Číny.“

„A proč jsme o tom všem nevěděli dřív?“ vybuchl Holmes.

Prezident shrábl ze stolu kupku papírů a zvedl je do vzduchu na odiv všem. „Tady máme jasný důkaz. Šest zpráv, které za posledních třiaadvacet měsíců Chris adresoval vašim lidem, generále, se stejnými informacemi, jaké tady teď přednesl.“ Prezident otočil jeden z listů a začal číst: „Uvědomuje si někdo v Pentagonu, že k výrobě jediné větrné elektrárny jsou potřeba dvě tuny oxidů vzácných zemin a že větrníky, které používáme, se dovážejí z Číny?“ Podíval se tázavě na generála Marshalla.

„To jsem v životě neviděl,“ pravil Marshall toporně. „Nevím vůbec nic o...“

„Ale někdo z vašich lidí ano,“ uřádal ho prezident, „což v lepším případě znamená, že u vás stojí komunikace za hovno.“ Prezident téměř nikdy nemluvil sprostě, a tak nastalo užaslé ticho. „V horším případě,“ pokračovala hlava státu, „jde o případ hrubé nedbalosti a někdo by si to měl odskákat.“

„Hrubé nedbalosti?“ zamrkal Marshall. „Jak to?“

Prezident si povzdychl. „Napovězte mu, Chrisi.“

„Před pěti dny Číňané snížili vývozní kvóty oxidů vzácných zemin o sedmdesát procent. Shromažďují ty prvky pro své vlastní účely přesně tak, jak jsem předpovídal ve své druhé zprávě pro Pentagon před třinácti měsíci.“

„A protože proti tomu nikdo nic nepodnikl, jsme teď v průšvih,“ doplnil prezident.

„Řízené střely s plochou dráhou letu Tomahawk, granáty XM982 Excalibur s raketovým motorem a družicovým naváděním, laserově řízené pumy GB-28,“ vypočítával Hendricks na prstech moderní zbraně. „Optická vlákna, technologie pro noční vidění, víceúčelový integrovaný detekční systém chemických jedů MICAD, krystaly Saint-Gobain pro pokročilé zjišťování radiace, převodníky do sonarů a radarů.“ Naklonil hlavu na stranu. „Mám pokračovat?“

Generál na něj zlostně hleděl, ale své nenávistné myšlenky si raději ponechal pro sebe.

„Takže.“ Prezidentovy prsty zabubnovaly na stole. „Jak se z té bryndy dostaneme?“ O odpověď však zjevně nestál. Stiskl tlačítko na telefonu a štěkl: „Pošlete ho dovnitř.“

O chvíli později do Oválné pracovny vpadl malý, zavalitý chlapík s pleší. Přítomnost tolika mocných lidí v místnosti ho nijak viditelně nestresovala. Mírně se uklonil, jako by předstupoval před nějakého evropského monarchu. „Dobry den, pánové.“

Prezident se usmál. „Vážení, tohle je Roy FitzWilliams. Má na starosti Indigo Ridge. Předpokládám, že nikdo kromě Chrise jste o Indigo Ridge ještě neslyšel.“ Kývl hlavou. „Fitzi, buďte tak laskav.“

„Jistě, pane prezidente.“ FitzWilliamsova hlava se zhoupala nahoru a dolů, jako by patřila loutce, a ne člověku. „Indigo Ridge je místo v Kalifornii s největšími zásobami vzácných zemin mimo území Číny. V roce 1978 ho koupil ropný gigant Unocal. Chtěl tamní naleziště využít, ale z toho či onoho důvodu se k tomu nikdy nedostal. V roce 2005 chtěli Unocal získat Číňané, ale Kongres prodej z bezpečnostních důvodů zamítl.“ Odkáslal si. „Kongresmani měli obavy, aby se do čínských rukou nedostala rafinace ropy. O Indigo Ridge ani o vzácných zeminách nikdy neslyšeli.“

„Takže jsme si vládu nad Indigo Ridge udrželi jen šťastnou náhodou,“ řekl prezident.

„Což nás přivádí do současnosti,“ pokračoval Fitz. „Z vaší iniciativy, pane prezidente a pane Hendricksi, jsme založili společnost s názvem NeoDyne. Je potřeba hodně peněz, a proto NeoDyne zítra vstoupí na burzu, kde nabídne velký balík svých akcií. Zájem o vzácné zeminy se s čínským prohlášením zvýšil. Také jsme důležitost vstupu NeoDyne na burzu zdůraznili hlavním bezpečnostním analytikům a doufáme, že budou doporučovat akcie svým klientům. NeoDyne začne těžit v Indigo Ridge, což už měla udělat před desítkami let, a navíc zajistí budoucí bezpečnost země.“ Vytáhl kartičku s poznámkami. „K dnešnímu dni jsme v oblasti Indigo Ridge zjistili třináct prvků včetně životně důležitých těžkých vzácných zemin. Mám vám je vyjmenovat?“

Vzhlédl. „Asi ne, vidíte?“ Znovu si odkáslal. „V tomto týdnu přišli naši geologové s ještě lepší zprávou. Poslední zkušební vrty naznačily výskyt řady takzvaných zelených vzácných

zemin, což je nesmírně důležitý nález pro budoucnost, protože čínské doly tyto kovy neobsahují.“

Prezident si protáhl ramena jako obvykle, když se dostával k jádru věci. „Podtrženo a sečteno, pánové, NeoDyne se brzy stane nejdůležitější společností v Americe a možná i na celém světě, a to nepřeháním.“ Postupně ulpěl pronikavým pohledem na všech přítomných. „Nemusím vám jistě vysvětlovat, že zabezpečení Indigo Ridge je pro nás nyní jednoznačnou prioritou.“

Obrátil se na Hendrickse. „Proto jsem se dnešním dnem rozhodl založit pracovní skupinu s krycím názvem Samaritán, kterou povede tady Christopher. Bude spolupracovat s vámi všemi a využívat veškerých vašich zdrojů, jak on sám uzná za vhodné. A vy mu v tom budete vycházet maximálně vstříc.“

Prezident vstal. „Chci, aby to bylo všem naprosto jasné, pánové. V sázce je bezpečnost Ameriky a také její budoucnost, takže si nemůžeme dovolit jedinou chybu, jediné nedorozumění, jediný přešlap.“ Vyhledal pohled generála Marshalla. „Nestrpím žádné boje o moc, pomluvy ani sváry mezi jednotlivými složkami. Každý, kdo neposkytne skupině Samaritán potřebné informace či personál, bude tvrdě potrestán. Považujte to za varování. A teď jděte a množte se.“

Jednomu chlapovi Boris Iljič Karpov zlomil ruku, druhému vrazil loket do oka. Vytryskla krev a oba svěsili hlavu. Z obou zadržených vycházel těžký pach potu a zvířecího strachu. Seděli připoutaní na kovových židlích přišroubovaných k hrubé betonové podlaze. Mezi nimi se nacházel zlověstně vypadající odtokový kanál.

„Zopakujte mi ty svoje bláboly,“ zavelel Karpov. „Tak bude to?“

Karpov se stal šéfem FSB-2, bývalé protidrogové jednotky, ze které Viktor Čerkesov postupně vybudoval vážného protivníka ruské tajné policie FSB, nástupkyně nechvalně známé KGB. A teď prováděl generální úklid, po němž toužil už mnoho let. Díky dohodě uzavřené v nejprísnějším utajení k tomu dostal od Čerkesova zelenou.

Karpov se naklonil a oba nebožáky profackoval. Běžný postup velel izolovat podezřelé a zjistit nesrovnalosti v jejich odpovědích, tady šlo ovšem o něco jiného. Karpov už totiž odpovědi znal. Čerkesov mu řekl všechno potřebné nejen o zkorumpovaných lidech v FSB-2 – těch, kteří přijímali úplatky od mafiánských klanů nebo bohatých podnikatelů, jimž se vyhnuły tvrdé represe Kremlu posledních let –, ale i o důstojnících náchylných k pokusům o podkopání Karpovovy autority.

mlčeli, a tak Karpov vstal a vyšel z vězeňské cely. Stál sám v podzemí budovy ze žlutých cihel kousek od náměstí Lubjanka, kde sídlila rivalská FSB už od dob, kdy jí vládl obávaný Lavrentij Berija. Vyklepal z krabičky cigaretu a zapálil si. Opřel se o vlhkou zeď a tiše pokuřoval, pohroužený do myšlenek, jak napřít energii FSB-2 správným směrem a vybudovat z ní organizaci, jež si získá trvalou přízeň prezidenta Imova.

Když ho začaly pálit prsty, odhodil oharek, zašlápl jej podpatkem a vstoupil do sousední cely, kde seděl jeden z úplatných důstojníků FSB-2, nyní zcela zlomený. Karpov ho zvedl a odtáhl do cely se dvěma vězni. Když uslyšeli šramot, zvedli hlavy a zadívali se na přichozí.

Karpov beze slova vytáhl pistoli značky Makarov a muže, kterého přivlekl, střelil do týla. Kulka prošla hlavou a vylétla ven čelem v tříšti krve a mozkové tkáni, jež potřísnila důstojníky připoutané k židlím. Mrtvý padl dopředu a zůstal ležet mezi nimi.

Karpov zavolal a objevili se dva strážníci. Jeden držel velký pytel ze silného igelitu, druhý motorovou pilu, kterou vzápětí nahodil. Ze stroje vylétl oblak mastného, modrého dýmu a oba muži se pustili do práce – nejdřív mrtvole uřízli hlavu, pak ji rozčtvrtili. Tajní policisté na židlích na tu strašlivou scénu hleděli jako zhyponizovaní. Když Karpovovi pochopové skončili, posbírali kusy a naházeli je do igelitového pytle. Pak odešli.

„Neodpověděl na moje otázky.“ Karpov přejížděl přísným pohledem z jednoho na druhého. „Vás skoro jistě čeká stejný osud, pokud...“ Jeho hlas se rozplynul ve vzduchu jako dým z ohně, který se teprve rozhořívá.

„Pokud co?“ zeptal se ten, který se jmenoval Anton.

„Drž sakra hubu!“ okřikl ho kolega Georgij.

„Pokud se nesmíříte se situací.“ Karpov stál před nimi, ale oslovil jen Antona. „Tahle organizace se změní – s vámi nebo bez vás. Zkuste to brát tak, že máte jedinečnou příležitost stát se součástí úzkého kruhu mých spolupracovníků a věrně mi sloužit. Za odměnu ušetřím váš život a nepovede se vám špatně. Ale budete pracovat jen pro mě a pro nikoho jiného. Pokud jen trochu zakolísáte, už nikdy neuvidíte svou rodinu. Zmizíte beze stopy a nezbude po vás nic – ani mrtvola, která by se dala pohrbit a vaši blízcí by ji mohli oplakávat. Vůbec nic, co by dokládalo, že jste kdy vůbec žili.“

„Přisahám vám svoji věrnost, pane generále. Můžete se na mě stoprocentně spolehnout.“

Georgij vyhrkl: „Zrádce! Roztrhnu tě jak hada.“

Karpov jeho výbuch přešel bez povšimnutí. „To jsou jen slova, Antone Fjodoroviči.“

„Co mám udělat?“

Karpov pokrčil rameny. „Jestli to musím říkat, nemá to cenu.“

Anton se na chvíli zamyslel. „Tak mě odvažte.“

„A když to udělám?“

„Dokážu vám svoji věrnost činy,“ odpověděl Anton.

„Teď hned?“

„Přímo tady.“

Karpov pokýval hlavou, přešel za židli a rozvázal Antonovi zápěstí i kotníky. Anton vstal. Zvedl ztuhlou pravou ruku. Karpov se mu upřeně zadíval do očí a po chvíli mu podal svou pistoli pažbou napřed.

„Zastřel ho!“ vykřikl Georgij. „Zastřel jeho, ne mě, ty pitomče!“

Anton si vzal pistoli a střelil Georgije dvakrát do obličeje.

Karpov nevzrušeně přihlížel. „A jak se zbavíme těla?“ Zaznělo to jako závěrečná otázka ústní zkoušky, vrchol celého studia nebo možná první krok k převýchově.

Anton si dal na odpovědi záležet. „Motorová pila byla pro toho druhého. Tenhle si nezaslouží nic. Vůbec nic.“ Zadíval se na odtokový kanál zející jako chřtán nějaké přišery. „Nemáte nějakou silnou žíravinu?“

O čtyřicet minut později mířil Karpov za krásného počasí za prezidentem Imovem, aby ho informoval o svých pokrocích. Cestou dostal na mobil velice stručnou textovou zprávu: Hranice.

„Jedte do Ramenského,“ přikázal Karpov šoférovi. Mluvil o hlavním vojenském letišti Moskvě, kde měl vždy k dispozici plně natankované letadlo s posádkou. Jakmile to silniční provoz dovolil, řidič otočil auto do protisměru a šlápl na plyn.

Když Karpov v Ramenském předložil doklady imigračnímu úředníkovi v uniformě, vystoupil ze stínu muž tak drobný, že ho Boris v první chvíli pokládal za nějakého výrostka. Byl oblečený v tuctovém tmavém obleku s ošklivou kravatou, na nohou měl okopané, zaprášené boty. Na jeho těle by se nenašel ani gram tuku, jako by se celý skládal výhradně ze svalů, které činily jeden dokonale pevný a pružný celek. Zdálo se, že své tělo používá jako zbraň.

„Pane generále,“ oslovil ho ten muž. Nepozdravil ho ani mu nepodal ruku. „Mé jméno je Zašek.“ Křestní ani otcovské jméno mu nesdělil.

„Co?“ řekl Karpov. „Něco jako Paladin?“

Zaškova podlouhlá, ostře řezaná tvář nedala nic najevo. „Kdo to je?“ Vytrhl vojákovi Karpovův pas. „Prosím, pojďte se mnou, pane generále.“

Otočil se, vykročil halou, a protože měl Karpovovy doklady, Boris ho s tichým soptěním musel chtít následovat. Zašek ho zavedl špatně osvětlenou chodbou páchnoucí po vařeném zelí a dezinfekci k neoznačeným dveřím, za nimiž se ukrývala malá výsechová místnost bez oken. Zařízení bylo prosté: stůl přišroubovaný k podlaze a dvě skládací židle z umělé hmoty. Na stole poněkud nepatřičně stál nádherný mosazný samovar se dvěma sklenicemi, lžičkami a malou mosaznou miskou obsahující kostky bílého a hnědého cukru.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval ho Zašek. „Jako doma.“

Karpov ho neposlouchal. „Jsem ředitel FSB-2.“

„Já vím, kdo jste, pane generále.“

„A kdo jste sakra vy?“

Zašek vytáhl z náprsní kapsy saka malou knížku a otevřel ji. Karpov musel přistoupit blíž, aby něco přečetl. *Služba vněšněj razvědky*. Ustoupil dozadu. Ten člověk byl šéfem odboru kontraspionáže tajné služby SVR, tedy ruské obdoby americké CIA. Přísně vzato, FSB a FSB-2 se omezovaly na domácí záležitosti, i když Čerkesov bez většího odporu rozšířil dosah své činnosti i do zahraničí. Má se tento rozhovor týkat právě zasahování FSB-2 do výhradního teritoria SVR? Karpov trpce zalitoval, že toto téma před nástupem do funkce s Čerkesovem neprobral.

Karpov nasadil masku úsměvu. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jde spíš o to, co já... nebo spíš SVR může udělat pro vás.“

„To bych se moc divil.“

Karpov stál u Zaška tak blízko, že mu vytrhl doklady dřív, než je stihl schovat do kapsy. Zamával jimi jako válečnou zástavou na bojišti. V duchu uslyšel řinčení šavlí.

Zašek natáhl ruku s Karpovovým pasem a oba muži si vyměnili zajatce.

Když Karpov pas bezpečně uschoval, suše oznámil: „Už mi to letí.“

„Pilot má instrukce počkat, dokud všechno neprobereme.“

Zašek přešel k samovaru. „Dáte si čaj?“

„Děkuji, nechci.“

Zašek si začal nalévat nápoj do sklenice a přitom se ohlédl po Karpovovi. „Děláte chybu, pane generále. Máme tady ten nejlepší černý čaj, říká se mu ruská karavana. Tahle směsice druhů oolong, keemon a lapsang sučchong je zvláštní tím, že sem byla dopravena z různých plantáží přes Mongolsko a Sibiř stejně, jako když čaj v osmnáctém století vozily velbloudí karavany z Číny, Indie a Cejlonu.“ Uchopil plnou sklenici konečky prstů, pozvedl ji k nosu a zhluboka vdechl. „Chladné a suché podnebí zajišťuje přesně tu správnou míru vlhkosti, kterou čaj na zasněžených stepích může po nocích absorbovat.“

Napil se, chvilku počkal a znovu si usrkl. Pak se podíval na Karpova. „Určitě si nedáte?“

„Opravdu ne.“

„Jak si přejete, generále.“ Zašek vzdychl a položil sklenici.
„Naší pozornosti neušlo...”

„Vaší? Jak to myslíte?”

„Tak tedy pozornosti SVR, jestli je vám to milejší. Zkrátka jste se ocitl v hledáčku SVR.”

„Čemu za to vděčím?”

Zašek si dal ruce za záda. Vypadal skoro jako kadet na vojenské přehlídce. „Víte, pane generále, já vám vlastně závidím.”

Karpov se rozhodl, že ho nebude přerušovat. Chtěl mít tenhle záhadný rozhovor co nejdřív za sebou.

„Jste ze staré školy, začal jste od píky, ale postupně jste se vypracoval. O každé povýšení jste musel tvrdě bojovat a za sebou jste přitom nechával mrtvoly těch slabších.” Ukázal si na hrud. „Kdežto já jsem to na rozdíl od vás měl poměrně snadné. Víte, připadá mi, že od člověka jako vy bych se toho mohl hodně naučit.” Čekal, že Karpov odpoví, a když se tak nestalo, pokračoval.

„Co byste, pane generále, řekl tomu vzít mě do učení?”

„Jste jako všichni mladí technokrati, co jen hrají na počítači a myslí si, že tím můžou nahradit zkušenosti z akcí.”

„Věřte, že mám na práci důležitější věci než hrát počítačové hry.”

„Seznámit se s tím, co dělá konkurence, se určitě vyplatí.” Boris mávl rukou. „A teď k věci. Nemám na vás celý den.”

Zašek zamyšleně pokýval hlavou. „My jen chceme mít jistotu, že dohoda, kterou jsme měli s vaším předchůdcem, bude pokračovat i s vámi.”

„Jaká dohoda?”

„Chcete snad tvrdit, že Čerkesov odešel, a nic vám neřekl?”

„O žádné dohodě nic nevím,” odtušil Karpov. „A jestli jste si mě pořádně proklepl, tak víte, že nejsem typ člověka, který s někým uzavírá obchody.” Tím to pro něj skončilo. Vykročil ke dveřím.

„Myslel jsem, že v tomto případě byste mohl udělat výjimku,” hlesl Zašek.

Karpov napočítal do deseti a pak se otočil. „Víte, že už mě unavujete?”

„Tak to se omlouvám,“ reagoval Zašek, i když jeho výraz vypovídal o něčem úplně jiném. „Ten obchod, pane generále, se týká peněz – určité konkrétní měsíční částky – a informací. Chceme mít přehled o tom, co všechno víte.“

„To není obchod, ale vydírání,“ zavrčel Karpov.

„Můžeme se tady dohadovat celý den, ale jak jste sám správně řekl, spěcháte na letadlo.“ Jeho hlas ztvrdl. „Uzavřeme tu dohodu stejně jako s vaším předchůdcem a vy i vaši kolegové si můžete dál volně cestovat po světě mimo rámec stanov FSB-2.“

„Naše stanovy vypracoval Viktor Čerkesov.“ Karpov vzal za kliku.

„Věřte mi, že vám můžeme udělat ze života peklo, generále.“ Boris otevřel dveře a vyšel ven.

Na letišti Uralsk ležící v nevzhledné vyprahlé pustině na západě Kazachstánu to z Ramenského bylo něco přes tisíc kilometrů.

Zatímco Viktor Čerkesov čekal, opíral se o zaprášené vojenské vozidlo a kouřil černou tureckou cigaretu. Byl to vysoký muž s hustými vlnitými vlasy, na skráních prošedivělými. Z jeho kávově hnědých očí se dalo stěží něco vyčíst. Za svou kariéru viděl spoustu zvěstev, vydal nekonečnou řadu rozkazů a osobně se podílel i na mnoha zločinech.

Karpov k němu vykročil se zrychleným tepem. Část jeho obchodu s tímhle ďáblem spočívala v tom, že mu oplátkou za klíče od FSB-2 občas udělá nějakou službičku. Jakou, to se raději ani neptal. Čerkesov by mu to stejně neřekl. Nyní však Karpov dostal první předvolání a dobře věděl, že si bývalý šéf tajné policie chce vybrat úvodní splátku. Odmítnout ho nepřipadalo v úvahu.

Čerkesov mu nabídl cigaretu. Karpov ji přijal a sklonil se k plamínku Čerkesovova zapalovače. Drsný turecký tabák nesnášel, ale nechtěl se svému bývalému šéfovi vzpírat.

„Vypadáte dobře,“ začal Čerkesov. „Ničit životy jiným vám evidentně svědčí.“

Karpov zkrivil tvář do ponurého úsměvu. „A vám zase svědčí nový život.“

„To máte pravdu.“ Čerkesov odhodil cigaretu a její hořící konec se rozzářil na temném asfaltu. „Řekl bych, že svědčí nám oběma.“

„Kde jste od svého odchodu vůbec byl?“

Čerkesov se usmál. „V Mnichově. Nikde.“

„Nikde? To na Mnichov přesně sedí,“ přisvědčil Karpov.

„Jestli to město už nikdy nenavštívím, nebude mi to vůbec líto.“

Čerkesov vyklepal z krabičky cigaretu a zapálil si. „Já vás znám, Borisí Iljiči. Něco vás tíží.“

„SVR,“ přiznal Karpov. Celý let to v něm kypělo. „Chci s vámi mluvit o dohodě, kterou jste s ní uzavřel.“

Čerkesov zamrkal. „O jaké dohodě?“

A najednou bylo všechno jasné. Zašek bohupustě blafoval a spoléhal na to, že Boris je v nové funkci teprve necelý měsíc. Řekl tedy svému bývalému šéfovi o nepříjemném rozhovoru na letišti v Ramenském. Nevynechal žádnou podrobnost: začal tím, jak k němu Zašek přistoupil u pasové kontroly, a skončil svým odchodem z té tisnivé místnosti bez oken.

Čerkesov si během jeho vyprávění zamyšleně žvýkal tvář zevnitř. „Mohl bych říct, že mě to překvapuje, ale nebyla by to pravda,“ pravil nakonec.

„Vy toho Zaška znáte? Ten chlap je slizký jako had.“

„Jako všichni poskoci. Zašek dělá jen to, co mu Berija přikáže. Berija je ten, na koho si musíte dávat pozor.“ Konstantin L. Berija byl současným šéfem SVR a stejně jako jeho neblaze proslulý předek měl pověst surového paranoika a intrikána. Stal se z něj stejně obávaný a nenáviděný muž, jakým býval Lavrentij Pavlovič Berija.

„Mě se Berija oslovit netroufl,“ řekl Čerkesov. „Zaška za vámi poslal, aby zjistil, jestli se necháte přesvědčit ke spolupráci.“

„Nějaký Berija je mi ukradený.“

Čerkesov přimhouřil oči. „Opatrně, příteli. Toho chlapa byste neměl brát na lehkou váhu.“

„Vezmu si to k srdci.“

Čerkesov stroze kývl. „Pokud se vztahy vyhročí, ozvěte se.“ Otevřel zapalovač a zase ho zaklapl. Cvak, cvak. „A teď k aktuálnější věci. Mám pro vás jistý úkol.“

Karpov druhého muže pozorně sledoval a snažil se odhadnout, co se mu chystá říct. Žádnou náповědu však nenašel. Čerkesovova tvář byla uzamčená jako bankovní trezor. Vojenské tryskáče ostrážitě dosedávaly na asfalt. Tu a tam se objevil nějaký mechanik, ke dvěma Rusům se však nikdo nepřiblížil.

Čerkesov si odloupł ze rtu kousek tabáku a rozmělnil jej v prstech na prach. „Potřeboval bych někoho zabít.“

Karpov zhluboka vydechl. Až teď si uvědomil, že zadržoval dech. To je všechno? Nic víc? Cítil, jak ho zaplavuje vlna úlevy. „Sdělte mi podrobnosti a udělám to.“

„Co nejdřív.“

Karpov znovu přikývl. „Samozřejmě. Ihned.“ Potáhl z cigarety a přimhouřil oko před kouřem. „Předpokládám, že máte fotku oběti.“

Čerkesov se ušklíbl, vytáhl z náprsní kapsy fotografii a podal mu ji. Pozorně a lačně pak sledoval, jak Karpov bělá jako stěna. S chápavým úsměvem se mu zadíval do očí. „Nemáte na vybranou. Musíte to udělat.“ Naklonil hlavu. „Copak? Zdá se vám snad cena za úspěch příliš vysoká?“

Karpov chtěl něco odpovědět, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Měl pocit, jako by ho Čerkesov škrtil.

Čerkesovův úsměv se roztáhl od ucha k uchu. „Neřekl bych.“

Jason Bourne se probudil za tmy v hotelu na okraji kolumbijské džungle, oči však neotevřel. Zůstal ležet na tenké, nepohodlné matraci omotaný pavučinou předchozího snu. Zdálo se mu, že je v domě s mnoha pokoji a chodbami, které vedou do neznáma. Jako jeho minulost. Dům hořel a vzduchem se nesl štiplavý dým. Bourne tam nebyl sám. Někdo našlapoval budovou kradmo jako liška a pátral po něm, aby ho mohl zabít. I když se ten člověk skrýval někde v hustém kouři, Bourne cítil, že je velice blízko.

Sen naprosto plynule přešel do reality. Bourne ucítil dým. To byl pravý důvod jeho probuzení. Vylezl z postele, vstoupil do kouřové clony a sen se mu varovně připomněl. Zamířil ke dveřím a tam se zastavil.

Za těmi dveřmi na něj někdo číhal. Někdo ozbrojený. Někdo odhodlaný vraždit.

Bourne ustoupil do pokoje a zvedl ze země oprýskanou dřevěnou židli, vhodnou snad jedině na zátop. Otevřel a hodil židli na chodbu. Ozvala se střelba, on se však nebojárně vrhl ven z místnosti.

Udeřil střelce do zápěstí s takovou silou, že lupla kost. Zbraň zůstala viset v necitlivých prstech, zabiják se ovšem nehodlal jen tak vzdát – prudce nakopl Bournea do boku a odhodil jej na protější stěnu. Střelec získal kousek prostoru, hbitě chytil pistoli do druhé ruky a udeřil s ní Bournea do spánku.

Bourne padl na podlahu. Kouř houstl a žár se zvyšoval. Plameny se nezdramitelně blížily. U země byl však vzduch čistší, což Bourneovi dávalo jistou výhodu. Když se ho útočník pokusil tvrdě nakopnout, Bourne zachytil jeho botu v letu a prudce ji zkroutil. Kotník praskl a střelec vykřikl bolestí. Klečící Bourne mu zasadil ránu do ledvin, a když se soupeř začal hroutit, vzal ho zezadu za hlavu a praštil mu bradou o své koleno.

Dým už zahalil celou chodbu. Oheň dosáhl ke schodům a hrozilo, že přemění první patro domu ve žhavé peklo. Bourne shrábl střelcovu zbraň a vrhl se zpátky do pokoje. Zakryl si obličej rukama, proběhl místností a proskočil zavřeným oknem ven.

Nepřátelé tam na něj však čekali. Byli tři a seběhli se k němu, jakmile ve vodopádu roztrštěného skla dopadl z prvního patra na zem. Bourne jednoho chytil a sekl ho do tváře hlavní pistolí, až vystříkla krev. Druhému vrazil pěst do břicha a chlap se zlomil v pase. V příští chvíli se mu však do zátylku tvrdě přitisklo ústí zbraně.

Bourne zvedl ruce. Muž se šrámem na tváři mu vytrhl pistolí a pak ho praštil do čelisti. „*Basta!*“ přikázal ten za Bournem. „*Él no quiere ser lastimado.*“ Nesmí se mu nic stát.

Bourne věřil, že by si s těmi třemi dokázal poradit, ale ani se nepohnul. Neměli v úmyslu ho zabít. Zapálili dům a chlap číhající za dveřmi mohl klidně vpadnout dovnitř a zastřelit ho, neudělal to však. Oheň a výstřely v chodbě jim ho měly nahnat do náruče. Nepočítali s tím, že zaútočí na střelce v chodbě.

Bourne tušil, kdo ty muže poslal, a tak si nechal svázat ruce za zády a na hlavu nasadit konopný pytel. Potom ho nacpali do rozpáleného auta páchnoucího benzinem, potem a olejem a s burácením vyrazili do džungle. Špatné tlumiče napovídaly, že jde o nějaké rozhrkané vojenské vozidlo. Bourne si vrýval do paměti všechny zatáčky a v duchu počítal, aby získal představu, jak daleko pojedou. Celou cestu přitom přejížděl kabelem, jímž měl spoutaná zápěstí, o ostrou kovovou hranu za zády.

Po zhruba dvaceti minutách vůz zastavil. Až na místy ostrou výměnu názorů v hovorové španělštině se pak nějakou dobu nic nedělo. Snažil se rozpoznat, o čem je řeč, ale tlustý pytel a špatná akustika kabiny to znemožňovaly. Nakonec ho vytáhli ven do hlubokého stínu, kde panoval chládek. Někam ho vlekli. Mouchy a komáři mu bzučeli kolem uší a o hřbet ruky se mu otřel padající list stromu. Ucítíl čpavý puch latríny a poté vůně oleje na promazávání zbraní, střelného prachu a zkyslého potu. Strčili ho do jakési skládací stoličky z hrubého plátna, kde příští půlhodinu seděl a poslouchal. Slyšel šramot pohybujících se

osob, ale nikdo nepromluvil, což svědčilo o železné disciplíně jeho vězňů.

Najednou mu sundali konopný pytel z hlavy a Bourne zamžikal do příšeří lesa. Rozhlédl se a viděl, že se nacházejí v jakémsi provizorním táboře. Kolem napočítal třináct postav.

Přistoupil k němu jakýsi člověk obklopený dvěma vojáky v uniformách, vyzbrojenými samopaly, pistolemi a nábojovými pásy. Podle Moirina podrobného popisu Bourne poznal Roberta Corellose. Byl to celkem pohledný muž, svalnatý drsňák. Díky tmavým, planoucím očím a suverénnímu vystupování měl pro okolní ozbrojence nepopíratelné charisma.

Z náprsní kapsy krásně vyšívané lehké košile vytáhl doutník, ukousl špičku a rozžehl jej těžkým zapalovačem značky Zippo. „Takže lovec se konečně sešel s kořistí.“ Vyfoukl obláček aromatického dýmu. „Jen by mě zajímalo, kdo je kdo.“

Bourne si ho pozorně měřil. „To je zvláštní, nevypadáte vůbec jako trestanec.“

Corellos se usmál od ucha k uchu a udělal rozmáchlé gesto. „Za to vděčím přátelům z FARC, kteří mě dostali ven z věznice El Modelo.“

Bourne věděl, že FARC je zkratkou Revolučních ozbrojených sil Kolumbie, ultralevicové povstalecké organizace.

„To je zajímavé, jste přece jedním z nejmocnějších drogových magnátů v Latinské Americe.“

„Na světě!“ opravil ho Corellos a zvedl doutník do výšky.

Bourne zavrtěl hlavou. „Levicoví vzbouřenci a pravicový kapitalista. Tomu nerozumím.“

Corellos pokrčil rameny. „Čemu na tom nerozumíte? FARC nenávidí vládu stejně jako já. Máme spolu dohodu. Občas si navzájem vypomůžeme, ať ti pitomci z vlády trpí. Jinak necháváme jeden druhého na pokoji.“ Vyfoukl další vonný obláček. „Je to čistě obchodní vztah. Já vydělávám peníze a na ideologii zvysoka kašlu. Ale teď k věci.“ Corellos se sklonil, opřel se rukama o kolena a přitáhl tvář k Bourneovi. „Kdo vás poslal, abyste mě zabil, *señor*? Který z mých nepřátel, co?“

Ten muž znamenal nebezpečí pro Moiru a její přítelkyni Berengárii. V Phúketu ho Moira požádala, aby Corellose našel

a dohodl se s ním. Nikdy předtím ho o nic neprosila, takže věděl, že to musí být mimořádně důležité, možná otázka života a smrti.

„Jak jste přišel na to, že vás mám zabít?“ zeptal se Bourne.

„Tohle je Kolumbie, příteli. Vím o všem, co se tady šustne.“

Existoval však i jiný důvod, proč Bourne Moirinu žádost vyslyšel. Jeho nezapomenutelná srážka s Leonidem Arkadinem mu pomohla ujasnit si jednu věc. Ve chvílích osamění a nečinnosti nebyl šťastný. Události jako svatby, promoce či pohřby sledoval jako nezávislý pozorovatel a nic přitom necítil, jen prázdno. Jeho život spočíval v akci. Žil pro ty dobrodružné chvíle, kdy mohl zaměstnat tělo i mozek a znovu balancovat na tenké hranici mezi životem a smrtí. Tehdy byl ve svém živlu.

„No tak?“ Corellos se Bournea téměř dotýkal nosem. „Co mi k tomu řeknete?“

Bourne ho udeřil čelem do nosu. Když ke svému uspokojení uslyšel křupnutí chrupavky, vyprostil ruce z pout, která mezi tím pokradmu přerezal. Chytil Corellose, otočil ho zády k sobě a pevně mu zaklesl paži pod krkem.

Hlavně zbraní se zvedly, muži však zůstali na místě. Pak na scénu vstoupil nový hráč.

„To není nejlepší nápad,“ prohodil k Bourneovi.

Bourne sevřel svou oběť ještě víc. „Pro seňora Corellose jste ne.“

Ten muž byl velký, urostlý a měl oříškovou pleť a větrem ošlehané oči temné jako hluboké studny. Na hlavě se mu vlnily husté černé vlasy, tvář zdobil dlouhý, hustý plnovous, takže vypadal jako starý Peršan. Sálala z něj energie, kterou vnímal i Bourne. Toho člověka viděl před lety na fotce, a přestože byl nyní mnohem starší, bezpečně ho poznal.

„Džalal Essai,“ řekl Bourne. „Zajímalo by mě, co děláte ve společnosti drogového bossa. Vrhla se snad organizace Severus Domna na heroin a kokain?“

„Musíme si promluvit.“

„O tom bych pochyboval.“

„Pane Bourne,“ pravil Essai pomalu a rozvážně, „to já jsem zavraždil Fredericka Willarda.“

„Proč mi to povídáte?“

„Byl jste spojencem pana Willarda? Asi ne, vidíte? To by nesměl vynaložit tolik času a energie, aby vás s Arkadinem proti sobě pošťoval.“ Mávl rukou. „Ať je to jakkoliv, Willarda jsem zabil z jednoho velice konkrétního důvodu: uzavřel totiž obchod s Benjaminem El-Arianem, šéfem Domny.“

„To se mi nechce věřit.“

„Ale je to pravda. Víte, Willard toužil po zlatu krále Šalamouna stejně silně jako váš starý šéf Alexander Conklin. Zaprodal se El-Arianovi, aby z něj získal aspoň kousek.“

Bourne zavrtěl hlavou. „Tohle tvrdí člen Domny?“

Essaiova tvář se pomalu roztáhla do úsměvu. „Tím jsem byl, když jste na Conklinův rozkaz vtrhl do mého domu. Ale to už je dávno.“

„A teď?“

„Teď jsou Benjamin El-Arian a Domna mými úhlavními nepřáteli.“ Jeho úsměv najednou působil spiklenecky. „Takže sám vidíte, že my dva si přece jen máme o čem povídat.“

„Přátelství se strašně přeceňuje,“ řekl Ivan Volkin, vzal dvě sklenky a naplnil je vodkou. Jednu podal Borisi Karpovovi a druhou pozvedl do výšky k připitku. „Rusové jsou v tomto ohledu světlou výjimkou. Nesbližujeme se lehce, ale pak to stojí za to. Jedině my ze všech národů světa známe význam slova přátelství. *Na zdarovje!*“

Volkin byl starý, šedivý muž s propadlými tvářemi. V jeho modrých očích však stále planuly neposedné jiskřičky svědčící o tom, že ani v pokročilém věku neztratil nic ze svého vyhlášeného intelektu, díky němuž se stal nejvlivnějším vyjednávačem mezi šéfy jednotlivých klanů ruské mafie.

Boris si dolil vodu. „Ivane Ivanoviči, jak dlouho se my dva známe?“

Volkin zamlaskal zahnědlými rty a zvedl prázdnou sklenku. Ruce měl velké, mrtvolně modročerné žíly na hřbetech naběhlé jako provazy. „Pokud mě paměť neklame, společně jsme už čurali do plínek.“ Z hloubi hrdla mu vyšel zurčivý smích.

Boris pokýval hlavou a ohnul koutky úst do tesklivého úsměvu. „Skoro by se to tak dalo říct.“

Stáli v malém obývacím pokoji bytu v centru Moskvy přeplněném nábytkem, kde Volkin bydlel už padesát let. Boris se tomu podívoval. Díky penězům, které za všechny ty roky nashromáždil, by si Ivan mohl pořídit jakkoli velký, luxusní a drahý byt, přesto dál zůstával v tomto svém izolovaném muzeu se stovkami knih a policemi přetékajícími suvenýry z celého světa – drahými dary, jež mu věnovali vděční klienti.

Volkin natáhl ruku. „Posaď se, kamaráde, a udělej si pohodlí. Klidně si dej nohy na stůl. Nestává se často, že mě poctí návštěvou sám velký generál Karpov, šéf FSB-2.“

Usedl do svého oblíbeného čalouněného ušáku, který už před patnácti lety zoufale potřeboval nový potah. Kdysi krvavý odstín křesla dávno vybledl, takže bylo těžké rozpoznat, jakou má vlastně barvu. Boris se posadil naproti němu na květovanou pohovku, omšelou a plesnivou, jako by ji někdo vytáhl z vraku potopené lodi. Uvědomil si, jak Ivan strašlivě pohubl. Vypadal jako starý, ohnutý strom ošlehaný množstvím bouří a plískanic, poznamenaný obdobími sucha. *Kolik let jsme se neviděli?* ptal se v duchu sám sebe. K vlastnímu zděšení si nemohl vůbec vzpomenout.

„Na pana generála! Na mrzkou smrt jeho nepřátel!“ zvolal Ivan.

„Ivane, prosím tě!“

„Tohle si žádá přípitek, Borisi! Užij si své chvíle slávy. Kolik lidí za svůj život dokázalo to, co ty? Jsi pro mě ztělesněním úspěchu.“ Pohnul tenkými rameny. „Ty snad nejsi hrdý na to, co se ti podařilo?“

„Ale samozřejmě,“ řekl Boris. „Jenže...“ Nedokončil větu.

„Jenže co?“ Ivan se posadil rovně. „Co tě tíží, starý brachu. No tak, ven s tím. Víme toho o sobě tolik, že přede mnou nemusíš mít tajnosti.“

Boris se zhluboka nadechl a znovu se napil ohnivé vodky. „Ivane, i po všech těch letech jsem padl do pastí a nevím, jestli se z ní dostanu.“

Volkin zabručel: „Z pasti je vždycky nějaká cesta ven, kamaráde. Povídej.“

Když mu Boris vyložil, jaký obchod uzavřel se svým bývalým šéfem a o co ho Čerkesov požádal, Volkinovy oči jako by zežloutly a vkradl se do nich šelmovský výraz. Jeho vrozená mazanost se vynořila jako mořský tvor z hlubin.

Nakonec se opřel a přehodil nohu přes nohu. „Borisi Iljiči, já to vidím tak, že ta past existuje jen v tvé hlavě. Problémem je tvůj vztah k tomu Bourneovi. Několikrát jsem se s ním setkal. Dokonce jsem mu i pomáhal. Ale je to Američan. A navíc špon. Jak se dá takovému člověku věřit?“

„Zachránil mi život.“

„Aha, teď se dostáváme k jádru problému.“ Volkin pokýval hlavou jako mudrc. „Ty jsi v jádru sentimentální člověk. Považuješ Bournea za přítele, což může a taky nemusí být pravda. Vážně chceš všechno, na čem jsi posledních třicet let pracoval, zahodit jen proto, aby se mu nic nestalo?“ Volkin si poklepal ze strany na nos. „Ber to tak, že tu nejde o žádnou past, ale o zkoušku tvé vůle, odhodlání a věrnosti. Všechny velké věci si žádají oběti. Právě to je odlišuje od těch běžných, které jsou dosažitelné pro normální smrtelníky. Naproti tomu velké věci čekají jen na vyvolené jedince, kteří jsou ochotni a schopni takovou obět přinést.“ Předklonil se. „A ty takovým jedincem jsi, Borisi.“

Ponořili se do ticha. Pozlacené hodiny odbíjely minuty jako srdce vyrvané z hrudi zabitého člověka. Borisův pohled ulpěl na starém carském meči, který Volkinovi před mnoha lety věnoval. Byl ve vynikajícím stavu – dobře naolejovaný a s láskou vycíděný. Jeho ocelové ostří se blyštlo ve světle lamp.

„Zajímalo by mě, Ivane Ivanoviči, jak by ses tvářil, kdyby mi Čerkesov nařídil zabít tebe.“

Volkinovy oči už byly skoro celé žluté jako oči divoké kočky plné záhadných myšlenek. „Zkouška je zkouška, příteli, a oběť je oběť. Myslel jsem, že to víš.“

Čtvrť La Défense se tyčí na samotném západním okraji Paříže jako nějaký cizorodý, postmoderní prvek. Vykázat novodobé

podnikatelské projekty z centra na periferii však bylo mnohem lepším řešením než nechat moderní stavby pokazit nádhernou pařížskou architekturu. Nablýskané sídlo banky Ile de France ze zeleného skla stálo zhruba v polovině náměstí Place de l'Iris, které prochází srdcem La Défense jako hlavní tepna. Po obou stranách leštěného mramorového stolu v nejvyšším patře sedělo patnáct mužů. Měli na sobě elegantní obleky šité na míru, bílé košile a konzervativní kravaty. Všichni do jednoho včetně muslimů. Byl to požadavek tajného spolku Severus Domna stejně jako zlatý prsten na prostředníčku pravé ruky. Domna byla zřejmě jedinou organizací na světě, kde obě velké muslimské sekty, tedy sunnité a šiité, žily vedle sebe v míru, a v případě potřeby si dokonce i vzájemně pomáhaly.

Šestnáctý muž zaujímal místo v čele stolu. Měl zlá ústa, orlí nos, pichlavé modré oči a pleť v barvě medu z divokých květů. Po jeho levici, mírně za ním seděla s deskami otevřenými na klíně jediná žena. Byla mladší než ostatní – nebo tak alespoň vypadala: její dlouhé vlasy byly rusé, pleť porcelánová a oči posazené daleko od sebe, průzračné jako mořská voda. Vždycky když předsedající natáhl levou ruku, rázným profesionálním pohybem zdravotní sestry podávající chirurgovi skalpel mu do ní vložila nějaký papír. Oslovoval ji Skaro a ona mu říkala pane.

Zatímco muž v čele stolu četl obsah listu, všichni v místnosti naslouchali, snad až na Skaru, která si veškeré své neustále doplňované poznámky už vryla do paměti. Považovala je totiž za natolik citlivé, že je nechtěla svěřit počítači.

Všech sedmnáct lidí se nacházelo v místnosti z betonu a skla, opatřené speciálním elektronickým systémem vyzbrojeným i proti těm nejmodernějším odposlouchávacím zařízením.

Šéfové skupiny Severus Domna se sjeli ze čtyř koutů světa – konkrétně ze Šanghaje, Tokia, Berlína, Pekingu, Sanaá, Londýna, Washingtonu, New Yorku, Rijádu, Bogoty, Moskvy, Nového Dillí, Lagosu, Paříže a Teheránu.

Benjamin El-Arian, muž v čele stolu, zakončil svou úvodní řeč. „Amerika nám vždycky ztrpčovala život. Ale už nebude.“ Sevřel ruku v pěst. „Náš cíl je na dosah. Našli jsme jinou cestu.“

V příštích okamžicích El-Arian posluchačům vyložil veškeré podrobnosti nového plánu. „Tento postup samozřejmě klade velké nároky nejen na mě osobně, ale i na další americké členy. Pevně však věřím, že díky němu získáme mnohem víc než podle původního záměru, který zmařil Jason Bourne.“ Pronesl ještě několik závěrečných slov a pak poradu rozpustil.

Když muži vyšli z místnosti, El-Arian domácím telefonem zavolal dovnitř Marlona Etanu, nejlepšího, a tudíž nejvlivnějšího agenta Domny pro tajné akce.

„Předpokládám, že mě chcete pověřit likvidací Jasona Bournea,“ řekl Etana, když předstoupil před svého vůdce. „Zavraždil naše lidi v Tineghiru. I Idira Syphaxe, kterého jsme měli všichni rádi.“

El-Arian vycenil zuby do úsměvu. „Na Bournea teď zapomeň. Tvým úkolem je Džalal Essai. Od té doby, co zradil, nám způsobuje samé nepříjemnosti. Chci, abys ho vypátral a zneškodnil.“

„Ale kvůli Bourneovu zásahu jsme ztratili naději na Šalamounovo zlato.“

El-Arian se zachmuřil. „Proč mi připomínáš to, co dobře vím?“

Etanova ruka se zafala v pěst. „Chci ho zabít.“

„A nechat Essaie volně běhat, aby nám mohl dál škodit?“ Položil agentovi ruku na rameno. „Věř správnosti mých rozhodnutí, Marlone. Splň úkol. Nezapomínej na naše cíle. Domna na tebe spoléhá.“

Etana přikývl, otočil se na podpatku a bez ohlédnutí vyšel z místnosti.

V rozlehlém prostoru bez ozvěn se rozhostilo naprosté ticho. Pak Skara vstala. „Pět minut,“ řekla, aniž by se podívala na hodinky.

El-Arian kývl a přistoupil k oknu obrácenému na sever. Podíval se dolů na širokou ulici s drobnými postavičkami lidí. Byl vědec, profesor v oboru archeologie a starověkých civilizací, akurátní člověk se vznešeným chováním aristokrata.

„Musí to vyjít,“ pronesl polohlasem.

„Vyjde to,“ ujistila ho Skara, když k němu přistoupila.

„Barva?“

„Černá. Citroën,“ vydechla u jeho ramena. Zajímavě voněla skořicí a něčím nahořklým, snad praženými mandlemi. „Za tři minuty už si na to nikdo nevzpomene.“

El-Arian znovu přikývl, tentokrát roztržitě. Z rozechvění, které z ní čišelo, byl pořád mírně nesvůj. Letmo pomyslel na svou ženu a děti ukryté v dokonalém bezpečí, ale tak vzdálené.

„Na koho si budu hrát zítra?“

Otočil se a uviděl její nataženou útlou ruku. Sáhł do náprsní kapsy saka a vytáhl z ní naditou obálku.

Skara ji otevřela. Uvnitř našla pas, svou novou legendu, letenku první třídou s otevřeným datem návratu, kreditní karty a tři tisíce amerických dolarů. „Margaret Penrodová,“ přečetla nahlas z pasu.

„Maggie,“ opravil ji El-Arian. „Necháš si říkat Maggie.“ Lehce naklonil hlavu a vrátil se pohledem k ulici hluboko dole. „Všechno je v doprovodném textu.“

Skara přikývla. Zdálo se, že je spokojená. „Večer se to v letadle naučím zpaměti.“

„Tamhle je Laurent,“ řekl El-Arian a ukázal na postavu v tmavém obleku, jež právě vyšla z jejich budovy. Nedokázal potlačit jisté vzrušení v hlase.

Skara vytáhla mobilní telefon na jedno použití a natukala Laurentovo číslo. Přístroj okamžitě odeslal naprogramovaný kód. El-Arian začal v duchu odpočítávat. Laurent se jemně zachvěl, vytáhl mobil a podíval se na displej.

„Co to dělá?“ zeptal se El-Arian.

„Ale nic,“ uklidňovala ho Skara. „Asi ucítil vibrace, to je všechno.“

El-Arian se zachmuřil. „Neměl ucítit nic.“

Skara pokrčila rameny.

„Může něco dělat?“

„Absolutně ne.“

Za malou chvíli koutkem oka zahlédl jakousi šmouhu a stočil pohled k blížícímu se černému vozu značky Citroën.

El-Arian natáhl krk. „Nevolá někomu?“

Skařina pěkně tvarovaná ramena se zvedla a zase poklesla. „Nemusíte se bát.“

V příštím okamžiku El-Arian pochopil, kde bere tu jistotu. Citroën vrazil do Laurenta tak prudce, že vyletěl snad tři metry do vzduchu. Dopadl na zem, zůstal ležet, ale po několika vteřinách se kupodivu začal hýbat a snažil se odplazit zpátky na chodník. Auto zatočilo, pneumatikami na pravé straně mu přejelo hlavu a rychle vyrazilo z místa nehody. Když lidé začali vybíhat z domů, bylo už pryč.

Corellose se zmocňovala nervozita. Bourne cítil, jak ho ovládá netrpělivost, muž jen čekal na jeho chvilkovou nepozornost, aby mohl zaútočit.

„Teď je ta pravá chvíle,“ řekl Bourne. „Další už nebude.“

Džalal Essai přikývl, Bourne však v jeho očích viděl planoucí nenávist. Před lety se totiž vloupal do Essaiova domu s úkolem odnést odsud notebook. Pro člověka Essaiova typu neexistuje větší provinění než narušení soukromí jeho rodiny. V tom spočívalo zásadní dilemma: Essai nemohl Bourneovi odpustit, ale teď musel svou zášť překousnout, aby získal to, oč usiloval. Byla to překerní situace, ve které se Bourne nechtěl nikdy ocitnout.

Všude kolem Corellosovi muži skládali zbraně.

„*Hombre*, víte, co děláte?“ Corellosův hlas byl napjatý jako struna.

„Dělám to, co je třeba,“ odpověděl Essai.

„Tomu hajzlovi nemůžete věřit. Poslali ho, aby mě zabil.“

„Situace se změnila. Teď si pan Bourne uvědomuje, že zabít vás by bylo kontraproduktivní.“ Tázavě zvedl hlavu. „Říkám to správně, pane Bourne?“

Bourne Corellose pustil a ten udělal vrávoravý krok k přísně se tvářícímu Essaiovi. Třásl se stěží potlačovaným vztekem, z nosní dírky mu vytékala krev. Pak vykročil k jednomu ze svých ozbrojenců a otřel si nos o rukáv jeho košile. Muž udělal tu chybu, že se mu na rozbitý nos podíval. Corellos mu vyrval z rukou samopal a pažbou ho srazil na kolena.

Bourne se snažil přijít na kloub vztahu mezi těmi dvěma. Až dodnes by nevěřil, že by Corellos poslouchal rozkazy někoho jiného. Měl nad svým panstvím absolutní moc. Nikdo se neodvážil mu odporovat, ani noví zákazníci z rostoucích řad ruských, albánských a čínských gangů. Jeho zjevná podřízenost

Džalalu Essaiovi v Bourneovi vyvolávala údiv a zájem. *Vstoupil do nové, větší arény, pomyslel si Bourne. Essai ho vlákal do sféry organizace Severus Domna. A pak ho napadlo: Jakou odměnu mu asi nabídl? Nejdůležitější otázka ze všech ovšem zněla: Co má Essai za lubem?*

To, že se nechal zajmout, se mu vyplatilo. Byl přesvědčen, že ty chlapy poslal Corellos, ale Essaiův překvapivý vstup na scénu ho vedl do úplně jiného světa, který ho zajímal ještě víc.

Essai přátelsky rozpráhl ruce. „Tamhle pod stromem jsou skládací křesílka. Pojďte se všichni posadit. Pojíme spolu chléb, vypijeme trochu čaje a promluvíme si.“

„Seberte ty bouchačky ze země, *maricóns*,“ zavrčel Corellos a zlostně přejížděl své vojáky pohledem. Pak pohodil hlavou. „Přineste tequillu, hodně tequilly,“ křikl na jednoho z ozbrojenců. Byl to jasný políček Essaiovi, který jako muslim nesměl pít alkohol.

Když usedli na místa, Essai se tajemně usmál. Oči mu žhnuly jako uhlíky. Zřejmě už přemýšlel, jak Corellose za ten projev neúcty potrestá. Ne dnes, zítra ani pozítří. Jedním z neoficiálních sedmi pilířů islámu je trpělivost, zatímco Corellos byl vznětlivý a snadno se nechal vyprovokovat. Bourne věděl, že poznámka o tequille byla od drogového magnáta pokusem získat u svých mužů zpět část autority, kterou předtím ztratil. To však v Essaiových očích samozřejmě urážku nijak nezmiřňovalo. Ti dva mohli být partnery, ale rozhodně se neměli v lásce, což se Bourneovi mohlo v budoucnu hodit.

Essai věnoval pozornost Bourneovi a vůbec se nedíval, jak si Corellos vylil na poraněný nos celou láhev tequilly. Drogový boss frkal směs krve s alkoholem, dlouze a lačně hltal pálenku a z očí mu sršely blesky. Essai si postavil křesílko tak, aby seděl čelem k Bourneovi. Tím dal Corellosovi jasně najevo, že nemá být přímým účastníkem rozhovoru, ale pouhým pozorovatelem.

„Domna vás má v hledáčku,“ pravil Essai.

„V Thajsku už se mě pokoušela zabít.“ Bourne se opřel. „Takže teď je to přesně naopak.“

Essai, Bourne i Corellos dostali kameninovou misku s hustou polévkou *posole* a dřevěnou lžící. Corellos do jídla plivl a misku